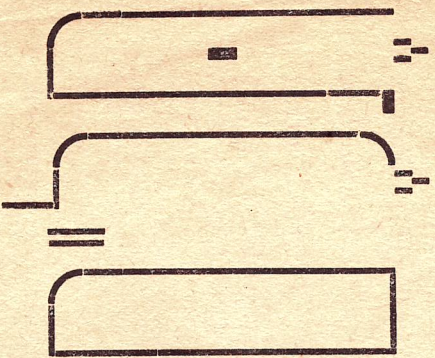

გვერდის დასაწყისში დასაწყისში
დასაწყისში დასაწყისში დასაწყისში

დასაწყისში

დასაწყისში დასაწყისში

დასაწყისში დასაწყისში

დასაწყისში დასაწყისში

დასაწყისში დასაწყისში

დასაწყისში დასაწყისში

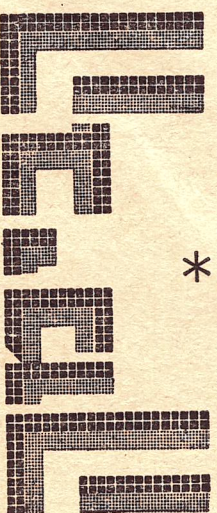
დასაწყისში დასაწყისში

დასაწყისში დასაწყისში

დასაწყისში დასაწყისში

დასაწყისში დასაწყისში

*

1870

पञ्चमः अध्यायः

[illegible]

הַיְיָ אֱלֹהֵינוּ

היהיה הנצח

אינהאלט פון דער דראמע

ערשטער אקט

אין דער פרי איז דער מאַרק פון פירח-ארבע פיל מיט הענדלער און פרויען. עס קומט אן מרתה א טענצערין. דער טומל ווערט איבערגעריסן, ווען עס קומען אן דריי שטאט-יגענים, וועלכע פרעגנען א טרויעריקע ידיעה, אן "יודשלים הונגעריס", די פארגעמסטע און רייכסטע פאמיליעס קלויבן פרינקלעך אין די גאסן. מאמעס טיטן זייערע קינדער און עסן זיי אויף. מען זאגט, אן דאס פירחמקדש איז שוין חורב געווארן.

גוריון, איינער פון די יעצנים, רופט דעם המון מחפלי צו זיין צו גאס און אים פעסן רחמים. די תפילות ווערן איבערגעריסן דורך א שטים פון א פרעמדן מענטש, וועלכער שרייט אויס: "וויקל" שגורן פארקויס אידן. דער המון אידן איז אויפגעבראכט, גאר דער פרעמדער שרייט ווייטער: "ציי איז נישט פאראן ביי איד א מענטש מיטן נאמען חזקיהו, וועמען זיין פרוי האט געפירן א זון מיטן נאמען מנחם, אין טאג פון חורבן פירחמקדש?" ציי איז טאקע דאס פירחמקדש חורבן? די מענטשן זענען

און זיין טאטע ווי ווייסט, ווי ווייסט זיין טאטע זיין?

טע זיין? — "חוקקטו!"
דער נביא פל מיט פרייך וויל גלייך גיין זען דאס קינד. די שומרים פארלאזן אים. די יועצים האלטן, אז דאס קומען פון דער פרוי איז אן אפגע-רעדט שפיצל, פרי צו ראטעווען דעם פרעמדן. "איר זינדקטו!" — וויינט דער נביא, "יעדע מינוט איז טייער".

"מיר טוען אונזער חוב" — ענטפערן די שומרים. די פרוי, גלייבנדיק אז דאס קינד איז פארשאלטן, רופט אויס: "גאט, האָסט אים צוראָנגעשיקט אויף דער וועלט, שפיין דו אים", "שווייג, פרוי, דייך זון וועט זיין אונזער משיח, לעסטער נישט", — וואָרט איר דער נביא.

די שלוחים זיינען צוריקגעקומען פון ירושלים ווייניגערדיק אויפן חורבן בית-המקדש. דער נביא שרייט אויס: "לאמיר גיין צו דעם זון פון דער פרוי, ער איז משיח; ער וועט אונז פירן צום זגון". דעם קינדס נאָמע קומט זיי אַנטקעגן פון ירושלים מיט דער שריקליכער בשורה, אז דער שטרעם האט אונטעקערטאָגן דאָס קינד.

"וואָס וועט איצטער זיין?" — פרעגן די מענטשן דעם נביא.

"דאָס איז גאָט שטראַף. איר מוז אייביק וואַגן דערן פון לאַנד צו לאַנד און זוכן דעם משיח".
מיטן אייפער "משיח" — הייבט דער נביא אן זיין אייביקע וואַנדערונג.

צייטק איז געבוירן געוואָרן משיח, גיי קיין בית-ארבע און געפן אים. ער איז חוקקטו וויל?

"נביא, נביא!" האט געשריגן דער המון. נאָר די יועצים האָבן געשפּעט און געחוקט פון אים. זיי האָבן געפרעגט פיי אלעמען און מען האָט נישט געפונען קיין מענטש מיטן נאָמען חוקקטו. זיי האָבן אים דערקלערט אַלס ליגנער און שווינדלער. דער המון האט אים געוואלט דערהרגענען, נאָר גוריון באַדריקט זיי. ער שיקט שלוחים קיין ירושלים צו באַשטעטיקן די ריכטיקייט פון פּרעמדנס רייד.

צווייטער אקט

דער פאַרמאָסטערטער נביא רוט אויף זיין פעקל שמאַצעס, שעפּשנדיק פסדר: "מנוחם". די פרויען און די שומרים שפעטן פון אים. זיי ווילן זען זיין סחורה, זיי ווילן אים באַגנענען. ער האלט און איין אַפּערחורן: "אויב דאָס קינד הייסט נישט מנוחם, קען איר פאַר אים נישט פאַרקויפן די וויקל-שנור". פלוצים באַווייזט זיך אַ פרוי, וועלכע ווכט וויקל-שנורן פאַר איר נאָרוואַס געבוירן קינד.

"ליידער! מיין ארעמער זון! דאָס איז דערפאַר, ווייל ער איז געבוירן געוואָרן אין טאָג פון חורבן בית-המקדש". — זאָגט די פרוי. "ווי אַזוי הייסט ער?" — פרעגט דער נביא מיט צישער, "פרעג מיך פעטער נישט! ער איז דער זון פון אומגליק! זיין נאָמען איז מנוחם".

tenant à le tuer. Mais il demande trois jours de grâce pour trouver Messie.

Gorion envoie des messagers à Jérusalem, pour savoir si l'étranger a dit la vérité. S'il leur a menti, il sera lapidé jusqu'à la mort.

Acte Deuxieme

Le prophète se repose sur son paquet de haillons en murmurant :

"Si le nom de l'enfant n'est pas Messie, je ne peux pas vendre des langes pour lui."

Soudain paraît une femme qui demande des langes pour son fils nouveau-né. Elle veut acheter de l'étoffe à l'étranger, mais la foule en riant, lui dit qu'il ne lui vendra pas.

Hélas ! dit-elle, c'est parce qu'il est né le jour de la destruction du Temple."

"Quel est son nom ?" s'écrie le prophète tremblant.

"Messie".

"Et son père ?"

"Hizkin".

Frappée de terreur, la populace se disperse. Le prophète veut aller aussitôt vers l'enfant. Mes les gardiens ne veulent pas le laisser aller.

Forcé de rester là, le prophète questionne la femme sur son fils. Elle confirme le fait qu'il est né au moment de la chute du Temple. Le prophète dit :

"Ton fils est destiné à être notre Messie !"

La foule et les anciens reviennent. Les messagers retournent de Jérusalem, pleurant. Le Temple a été détruit. Le peuple s'incline devant le prophète. Il s'écrie :

"Allons à lui — le fils de cette femme — il est Messie, il nous conduira à la victoire."

Quand ils marchent en procession une tempête s'élève. La jeune mère revient, apportant la nouvelle que la tempête lui a ravi son fils.

Le prophète dit :

"C'est la punition de Dieu. Je dois errer à jamais, de pays en pays, en cherchant le Messie". Et, criant : "Messie" le prophète commence son voyage éternel.

LE JUIF ETERNEL

Drame en deux actes par DAVID PINSKI

Résumé du Drame

Acte Premier

Le marché de la ville de Biras-Arba s'emplit de marchands, de femmes et de mendiants. Les bruyantes plaisanteries sont interrompues par l'arrivée de trois anciens de la ville qui apportent de terribles nouvelles: "La famine est à Jérusalem. La nation est dans la misère. Des gens disent que le Temple a été détruit."

Gorion, un des anciens, voyant le peuple frappé de désespoir, fait un discours passionné et les presse de prier Dieu humblement. L'espoir renaît et ils prient.

Ce moment sacré est troublé par la voix d'un étranger criant: "Je vends des langes. N'y a-t-il pas dans cette ville un homme nommé Hizkin, dont la femme a mis au monde un fils nommé Messie, le jour de la destruction du Temple?"

Alors le Temple a bien été détruit? L'étranger maintient que le Temple a été détruit dix

jours avant. "Mais, dit-il, au même moment Messie est né pour bâtir un nouveau Temple. Et cet enfant est maintenant à Biras-Arba."

"Un prophète!", crie un mendiant aveugle.

Le peuple est prêt à croire le prophète, mais les anciens et les riches exigent des preuves. L'étranger leur dit:

"Je suis un simple fermier. Voilà dix jours, comme je travaillais aux champs, mes bêtes se mirent à mugir. Cela me mit en colère et je voulais les frapper. Soudain un vieillard apparut devant moi et dit: 'Tu ne frapperas point. En ce moment le Temple a été détruit. Et au même moment Messie est né. Va à Biras-Arba et trouve-le. C'est le fils de Hizkin.'"

"Un prophète!", crie le peuple. Mais les anciens le tournent en ridicule. Ils questionnent les gens et trouvent qu'il n'y a personne du nom de Hizkin à Biras-Arba. Ils dénoncent l'étranger comme un imposteur. Le peuple est prêt main-